

Βόλφγκανγκ είσαι φίλος μας, όσο ο Ευκλείδης και ο Αλέξης Μαρξιστές!

Το 2018 να βγούμε στις αγορές...

Ο κ. Σόιμπλε είπε, [σε συνέντευξη](#) στα «NEA», ότι μέχρι τα μέσα του 2018 θα πρέπει να έχουμε πρόσβαση στις αγορές χωρίς πρόγραμμα και να μην εξαρτιόμαστε από πρόσθετη βοήθεια. Αν όμως οι προβλέψεις του ΔΝΤ δικαιωθούν, η Ελλάδα θα πρέπει να λάβει περισσότερα μέτρα στο τέλος του προγράμματος.

Αυτή η ανησυχία ακούγεται μάλλον σαν βεβαιότητα. Αλήθεια, σε ποια αρνητική πρόβλεψη που μπορεί να επιβεβαιωθεί μέχρι το επόμενο καλοκαίρι αναφερόταν; Το ΔΝΤ συμφώνησε για 3,5% πλεόνασμα μέχρι το 2022 μετά την υποχώρηση της κυβέρνησης για επιπρόσθετη λιτότητα 2% του ΑΕΠ με επιβαρύνσεις σε

ασφαλιστικό-φορολογικό. Αυτό που μένει είναι ή όχι το ψαλίδισμα της προσδοκίας για ανάπτυξη, κάτι που έχει ήδη αρχίσει να συμβαίνει;

Το χρέος δεν είναι πρόβλημα...

Ο κ. Σόιμπλε είπε ότι το ελληνικό χρέος δεν είναι πρόβλημα αυτή τη στιγμή, διότι η Ελλάδα δεν πληρώνει τοκοχρεολύσια για μεγάλη περίοδο και έχει χαμηλά επιτόκια – μελλοντικά ίσως να είναι και τότε θα πρέπει να συζητηθεί.

Ωστόσο η πραγματικότητα άλλα μας λέει: Από τα πρώτα 3 χρόνια μετά τη λήξη του προγράμματος μέχρι το 2022 και υπό τον ιδανικό όρο ότι θα έχουμε πετύχει τις προβλέψεις για ανάπτυξη και πλεονάσματα, όπως και τον στόχο για έξοδο στις αγορές με επιτόκια παραπλήσια του 2014, προκύπτει ότι θα πρέπει να δανειστούμε από αυτές τουλάχιστον 50 δις – το τελικό ποσό θα επηρεαστεί και από τις αποκρατικοποιήσεις.

Τι δεν λέγεται επίσημα...

Τέτοιες επιτήδεια αστήρικτες δηλώσεις μάς φέρνουν αντιμέτωπους με το ενδεχόμενο ενός νέου προγράμματος μετά το 2018, που όπως ο ίδιος ο κ. Σόιμπλε έχει πει, θα μπορούσε να συνοδεύει την παράταση των υφιστάμενων περιόδων αποπληρωμής σε αντιστοιχία με την θέση του ESM ότι οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι δεν θα επιβαρυνθούν σε μια πιθανή ελάφρυνση χρέους για την Ελλάδα.

Αυτή τη στιγμή τα νούμερα, απ' όπου κι αν προέρχονται, δεν μαρτυρούν ούτε βιώσιμο χρέος, ούτε βιώσιμη, δίκαιη και inclusive ανάπτυξη, ούτε προοπτική ουσιαστικής ελάφρυνσης, όπου κοινωνικά βιώσιμα πλεονάσματα θα μπορούσαν να δώσουν καρπούς προς μια νέα και πιο στέρεη ευημερία.

Αντίθετα εξελίσσονται ως ένα λερναίο χρέος, ως μια φτώχεια και μια ανισότητα που παλεύονται όλο και πιο δύσκολα, ως μια πολιτική παράσταση με επιλεγμένους «χρήσιμους ηλίθιους» σε κεντρικό ρόλο, ως μια βασανιστική και μακροχρόνια λεηλασία του δημόσιου και ιδιωτικού μικρομεσαίου πλούτου της χώρας.

Και η διαπραγμάτευση;

Μέσα σ' όλα αυτά υπάρχει άραγε χώρος για διαπραγμάτευση; Φυσικά! Ο κ.Σόιμπλε είναι αφοπλιστικός όταν περιγράφει στην ουσία της την έννοια της διαπραγμάτευσης: «Η επεξεργασία των μέτρων γίνεται μεταξύ των θεσμών και της ελληνικής κυβέρνησης, η οποία έχει πολλά περιθώρια να πει: είναι

προτιμότερο να γίνει αυτό και όχι το άλλο».

Δηλαδή, τα «πολλά περιθώρια» αφορούν το μείγμα δεδομένων μέτρων (διάβαζε ποια κοινωνική ομάδα θα γίνεται ο στόχος ή ο εκλεκτός του εκάστοτε κυβερνητικού διαχειριστή) και όχι την ουσία της πολιτικής της λιτότητας. Και αυτή η λιτότητα εφαρμόζεται όχι για το νοικοκύρεμα και την ανάκαμψη της χώρας, αλλά για την εξυπηρέτηση του χρέους και ει δυνατόν για τη μεταφορά του από τον επίσημο τομέα στις αγορές με όχημα τη στέρηση και τη δυστυχία του ελληνικού λαού.

Σόιμπλε, ο φίλος μας...

Έλα όμως που ο κ. Σόιμπλε ισχυρίζεται ότι τρέφει «μεγάλη συμπάθεια για τον ελληνικό λαό, διότι πρέπει να σηκώσει μεγάλα βάρη».

Δεν λέει όμως ότι αυτός ο λαός έχει ήδη σηκώσει 7 χρόνια αυτά τα βάρη με σισύφειο και ιώβειο τρόπο και μάλιστα με ορατή - αν όχι σαφή - την εικόνα ότι θα συνεχίσει να τα σηκώνει χωρίς τίποτε να λειτουργεί υπέρ του για πολλές ακόμη δεκαετίες.

Δεν λέει ότι ο ίδιος αρνείται πεισματικά να προσφέρει μια πραγματική οικονομική βάση που θα δώσει την ευκαιρία να αξιοποιηθεί το νεανικό επιστημονικό δυναμικό στον τόπο του για να τονωθεί η ανταγωνιστικότητα κι έτσι, όπως και κείνος λέει, «η ανάκαμψη να φτάσει και στους πολίτες».

Τελικά Βόλφγκανγκ είσαι φίλος μας, όσο ο Ευκλείδης και ο Αλέξης είναι Μαρξιστές!

[Δ. Τρικεριώτης](#), Twitter: [@BlogGnathion](#)